

[M. C. Jensen.]

ministeren til at gaa til en mindre Nedsættelse end den 10 pCt.s Nedsættelse, som der oprindeligt var regnet med, man har nu ved tredje Behandling yderligere nedsat denne Bevilling med 4 000 Kr., saaledes at den i alt er nedsat med en Sjettedel. Jeg er ganske klar over, at det ikke vil lykkes mig at faa nogen Ændring gennemført, men jeg maa i højeste Grad beklage, at man netop her skærer saa langt ned, idet det efter min Opfattelse vil være en overmaade god Foranstaltning at hjælpe Fiskerne med at overflytte smaa Rødspætter fra Nordsøen, hvor der er store Mængder af disse smaa Fisk, til vore indre Farvande, hvor de i Løbet af ganske kort Tid vokser sig store og bliver en god, madnyttig Vare.

Det andet Spørgsmaal, som jeg gerne vilde omtale, er Spørgsmaalet om Præmiering af Drab af Sæler. Dette staar i og for sig i nøje Forbindelse med det første af mig fremdragne Spørgsmaal, som drejede sig om at udplante, at saa i vore Farvande, medens det Spørgsmaal, jeg nu vil ind paa, drejer sig om at udrydde Ukrudtet, som jeg i denne Forbindelse vil kalde Sælen.

Jeg har modtaget en Skrivelse fra en Fiskerforeningsformand paa Lolland, og jeg vil gerne have Lov til at oplæse nogle Linier deraf. Han skriver:

„Vi sætter normalt 30 Ruser ud; men til Tider er alle flaaet i Stykker, og Fiskene har Sælerne stjaalet, saa vi daarligt kan faa en Ret Fisk selv. Vi har haft indtil 18 afbidte Torskehoveder i een Ruse.“

Videre staar der:

„Aalekroge, der er udsat, følger Sælen med særlig Interesse, og til Tider har Sælerne stjaalet indtil 100 Pund Aal fra en Krogelængde.“

Og han fortsætter:

„Vi har jo undertiden skudt en Del Sæler og undersøgt flere Sælmaver; og i een fandt vi følgende: 72 Stkr. Silde-skeletter, 16 Stkr. Torskeskeletter, 33 Stkr. Aalekroge og Aaleskeletter.“

Brevet slutter saaledes:

„Man behøver ikke at være Fisker for at forstaa, hvad det koster Fiskerne at have Sælen til Bords som ubuden Gæst.“

Det fremgaar heraf, at Sælen er et saa stort Skadedyr, at der kunde være god Grund til, at man, jævnsides med at lade det offentlige støtte Fiskerne ved Supplering af Fiskebestanden, som er i højeste Grad paa Retur, stillede sig forstaaende

overfor Spørgsmaalet om en Præmiering af Udryddelse af Fiskeriets Skadedyr. Dersom her nu var Tale om store Beløb, kunde det aldrig falde mig ind paa nærværende Tidspunkt at omtale denne Sag, men saa vidt jeg husker — jeg tør ikke helt garantere for Tallene —, var der ved den Lov, vi tidligere havde om Statstilskud til Præmiering af Sæludryddelse, stillet 4 000 Kr. aarlig til Raadighed til saadan Præmiering, og saa vidt jeg erindrer, blev der i de sidste Aar anvendt omkring et Par Tusind Kroner til Udryddelse af Sælen. Jeg er ikke i Tvivl om, at den Udryddelseskrig, der foregik i de danske Indvande mod Sælerne, havde til Følge, at deres Antal var i ret stærk Aftagen. Nu vil man fra Ministeriets Side hævde, at det ikke for Ministeriet er klarlagt, at Sælbestanden er i saa stærk Tiltagen, at det er nødvendigt at genindføre Præmiering. Men derved vil jeg gerne sige, at da Direktøren for Biologisk Station i sidste og forrige Sommer var ude paa Flyvetur for at finde Sildestimer, hvad han imidlertid ikke fik stort Held til, opdagede han, at der forskellige Steder var Mængder af Sæler, og hans Udtalelser om Sælens Forekomst gaar i den Retning, at Sælernes Antal er i høj Grad i Tiltagen. Derfor vil jeg gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold, idet jeg er enig med den ærede Ordfører for det radikale Venstre, der udtalte, at Tiderne forhaabentlig igen vil blive saadanne, at vi kan føre nogle af de Bevillinger, som er fastsat til nyttige Formaal, tilbage til deres oprindelige Størrelse.

Jeg beklager i høj Grad, at det ikke er lykkedes os at faa den omtalte Bevilling ført op paa Finansloven igen, og jeg beklager navnlig i meget høj Grad, at man har skaaret saa dybt ned paa Bevillingen til Udplantning af Rødspætter, som Tilfældet er. Naar jeg i denne Forbindelse tænker paa, hvad man har indladt sig paa fra Statens Side i Retning af Garantier for Foretagender, der maatte anses for i høj Grad tvivlsomme, forekommer det mig, at man har forset sig paa det nærliggende og maaske i nogen Maade glemt at tage Reb i Sejlene overfor det, som ligger længere borte. Jeg skal ikke gaa ind paa en nærmere Udvikling heraf, men kun udtale, at hvis vi plejer vore Indvande paa en god Maade, en Maade, der er i Overensstemmelse med, hvad den — lad mig tilføje, meget bekostelige — Videnskab, vi oprettholder paa dette Omraade, giver os Anvisning paa, ligesom det sker indenfor Land-